

Voldtægtsforbryder eller offer for en smædekampagne? Wikileaks medstifter Julian Assange | Foto: New Media Days

Assange i sigtekornet

UDLAND - 05. Jan Den ene af de to formodede ofre for overgreb fra Wikileaks-stifteren Julian Assanges side har forbindelser til anti-cubanske grupper, der er finansieret af CIA.

af André Scheer, *Die Tageszeitung junge Welt*

Den, der vil give sin modstander mundkurv på eller gøre ham utroværdig, må passe på, at angrebet ikke slår tilbage på vedkommende selv. Det bedste er, hvis slaget kommer fra en helt uventet kant. Eksempler herpå findes der utallige af i den politiske strid.

Således var og er de farligste modstandere af en revolution eller en reformbevægelse dem, som tidligere selv var en del af bevægelsen, måske endda i en ledende position.

I Venezuela fik præsident Hugo Chávez mere besvær med en tidligere forsvarsminister, som sprang over til modstanderen, end med en hvilken som helst efterkommer af stenrige industriforetagender. Også i det sandinistiske Nicaragua eller i Cuba har der været folk, der førte sig frem som »de ægte revolutionære« for på den måde at bekæmpe revolutionen.

Når det gælder kritik fra højre, trækker de fleste venstreorienterede blot på skuldrene, men når det drejer sig om angreb fra venstreorienterede mod venstreorienterede, kan det blive ubehageligt.

En formodet forbrydelse

Mon det er det samme, der gør sig gældende i jagten på medstifteren af WikiLeaks, Julian Assange?

NOTER

1. Detlef Borchers, Wie man in Schweden einen Mann belasten kann [Hvordan man i Sverige mistænkeliggør en mand], faz.net, 9.12.2010

2. spiegel.de/thema/botschaftsbericht

3. spiegel.de/thema/botschaftsbericht

4. State Department: Daily Press Briefing, 2.12.2010:

state.gov/r/pa/prs/dpb/2010/12/15

5. Guardian, 8.12.2010:

guardian.com/media/2010/dec/08/-rape-allegations-freedom-of-speech

6. Granma, 7.12.2010

7. Gotlands Tidningar, 14.01.2005; citeret efter Misceláneas de Cuba, 26.01.2005: miscelaneasdecuba.net/web/article/artID=1271

8. joanantoniguerrero.blogspot.com/2-gainza-desmiente-vinculos-con-la.html

Han blev anholdt i London i december 2010 efter arrestordre fra det svenske retsvæsen og en anmodning om at få ham udleveret. Det svenske retsvæsens sigtelser mod Julian Assange lyder på »voldtægt og anvendelse af tvang«, hvilket dermed tilsyneladende danner grundlag for at anvende den i forhold til andre lande ret brede tolkning af voldtægtsbegrebet, som svensk strafferet giver mulighed for.

Anklagemyndigheden afviser forespørgsler med, at man ikke kan oplyse noget om »detaljer om den formodede forbrydelse«. Men den svenske chefanklager Marianne Ny understreger samtidigt: »Jeg vil gerne fastslå, at jeg ikke er udsat for pres fra politisk hold eller fra nogen anden side. Som statsadvokat handler jeg ud fra mistanken om en seksuel forbrydelse, der blev begået i Sverige i august måned.«

Under samme tag

På det tidspunkt deltog Julian Assange i et seminar på Uppsala Universitet. Et seminar, som han var inviteret til af Sveriges kristne socialdemokrater (Broderskapsrörelsen Kristen Vänster).

Pressetalsperson for denne gruppe var Anna Ardin, som på internettet præsenterer sig selv som politolog, feminist og menneskerettighedsaktivist. Uppsala Universitet præsenterer hende på sin hjemmeside mere knapt som videnskabelig assistent.

Under Assanges foredrag med titlen »Sandheden er krigens første offer«, sad Anna Ardin side om side med ham og med talsmanden for de kristne socialdemokrater Peter Weiderud. Ifølge medieforlydender havde Anne Ardin forud for seminaret lånt Julian Assange sin lejlighed, fordi hun selv ville være væk derfra et par dage.

Hun vendte dog hjem tidligere end forventet, men begge fandt, at det ikke ville være noget problem at dele lejligheden. Efter en fælles aftensmad lærte de hinanden nærmere at kende. Senere skrev Anna Ardin på Twitter: »Jeg er sammen med den mest cool og smarte type i verden. Det er amazing!«

Ubeskyttet sex

Hvad der præcis skete i disse sommerdage i august sidste år, det ved kun Julian Assange, Anna Ardin – og Sofie Wilén. Denne unge kvinde, en af Ardins bekendte, mødte Assange, mens han deltog i seminaret. Også mellem de to sprang der gnister, og de tilbragte flere aftener sammen i biografen og i Wiléns lejlighed.

Omkring en uge senere gik begge kvinder til politiet. Øjensynligt havde de ikke i sinde at anmelde Assange, men ville derimod søge råd. Ifølge medieforlydender var de bekymrede for, om de kunne have pådraget sig en sygdom efter at have haft ubeskyttet sex og ville derfor høre, om de kunne tvinge Assange til at lade sig teste for aids.

Assanges britiske advokat Mark Stephens talte senere om en »strid om et i enighed gensidigt, men ubeskyttet seksuelt samvær«. Begge kvinder erklærede også senere overfor journalister, at de ikke havde til hensigt at sagsøge Assange.

»Det er usandt, at vi følte os skræmt af ham. Han er ikke voldelig, og jeg føler mig ikke truet af ham«, sagde en af de to kvinder til det svenske Aftonbladet. Avisen citerer videre den unavngivne kvinde:

»Ansvaret for det, der er sket med mig og den anden pige, ligger hos en mand, som har problemer i sin omgang med kvinder.«

Beskidte kneb?

Udfaldet af kvindernes henvendelse til politiet blev, at den tjenstgørende statsadvokat Marie Kjellstrand rejste sigtelse for voldtægt og udstedte arrestordre mod Julian Assange.

9. Washington Post, 11.01.2009:

washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/01/09/AR

10. miscelaneasdecuba.net/web/article/artID=1277

Anklagemyndigheden henholder sig til, at der efter svensk straffelov kan foreligge et tilfælde af tvang eller overgreb i mindre svær grad, når en kvinde efter det seksuelle samvær føler sig utilpas eller udnyttet (1).

Samme aften blev sagen slået stort op i det svenske boulevardblad Expressen, og få timer senere var historien ude over hele verden. Men allerede næste dag blev arrestordren mod Assange ophævet af statsadvokat Kjellstrands overordnede, Eva Finne, som erklærede, at hun ikke kunne se noget bevis for voldtægt.

WikiLeaks kommenterede på det tidspunkt forløbet og sagde, at man var blevet advaret mod »beskidte kneb«. Assange og hans kampfæller vurderede sigtelsen som forsøg på en skræmmekampagne.

En måned før havde de offentliggjort titusindvis af dokumenter fra de amerikanske besættelsestropper i Afghanistan, og få dage før igen meddelt at ville lægge yderligere 15.000 »følsomme« meddelelser online. Et tilbud til den amerikanske administration om at få mulighed for at strege sætninger i dokumenterne for at undgå at udsætte informanter for fare, blev brysk afvist af Washington og besvaret med trusler.

Det tidsmæssige sammenfald mellem disse to begivenheder pegede i retning af en mulig sammenhæng.

Koordinerer med Washington

Onsdag den 1. september genoptog en tredje statsadvokat, Marianne Ny, forundersøgelsen om voldtægt, fordi der ifølge hende forelå »nye informationer« i sagen.

Selv om Assange på dette tidspunkt stadig befandt sig i Sverige, blev han ikke kontaktet af myndighederne. Først 18. november igangsatte retsvæsnet en eftersøgning af Assange for at kunne afhøre ham om anklagerne.

30. november udsendte Interpol en »Red Alert«, en meddelelse om eftersøgning af Assange, til alle medlemsstater. I mellemtiden var WikiLeaks begyndt at offentliggøre de første – efter eget udsagn – 250.000 hemmelige dokumenter fra USA's diplomati.

Skriverierne mellem USA's diplomatiske repræsentationer og udenrigsministeriet i Washington bliver siden frem for alt udbredt gennem borgerlige aviser som tyske Spiegel, franske Le Monde, spanske El Pais og britiske Guardian.

Disse medier vælger informationerne ud på en sådan måde, at de snarere understøtter USA's udenrigspolitik overfor konkurrenter som Rusland, Iran eller Kina, frem for at kaste nyt lys på det, der sker på USA's ambassader og konsulater rundt om i verden (Se jW-tema fra 8.12.2010).

Af hensyn til sikkerheden

Tyske Spiegel valgte eksempelvis at trykke de informationer, som indeholdt enten morsomme, men ikke specielt politisk relevante karakteristika af tyske politikere (»Teflon Merkel«), eller som så ud til at støtte avisens, den amerikanske administrations eller forbundsregeringens politiske linje:

Om Kina (»Hvordan Kinas inderste magtkreds ter sig«), Iran (»Da Ahmadinejad fik lussinger«) eller Rusland (»På sporet af den russiske Godfather«)(2).

Desuden indrømmer redaktionerne, at de forud for offentliggørelsen har koordineret denne med Washington. Således skriver Spiegel online:

»Magasinet har stort set altid afholdt sig fra at eksponere de amerikanske informanter, medmindre personen i sig selv udgør en politisk nyhed. I nogle tilfælde gav USA's administration udtryk for betænkeligheder, og nogle indvendinger har Spiegel accepteret, andre ikke. I hvert tilfælde drejede det sig om at afveje

offentlighedens interesse overfor staternes berettigede sikkerhedsinteresser. Det har Spiegel gjort.«(3)

Interesser på spil

Alligevel satte Washington gang i en rasende kampagne mod WikiLeaks, der skulle gøre tjenesten mundlam. Talsmand for udenrigsministeriet i Washington, Philip J. Crowley, tordnede mod Assange:

»Han er anarkist, men han er ingen journalist. WikiLeaks-chefen er en politisk aktør med en politisk dagsorden. Han forsøger at underminere det internationale system, som gør det muligt for os at samarbejde med andre regeringer – og at arbejde både på multilateralt såvel som bilateralt niveau for dermed at hjælpe med at løse både regionale og internationale anliggender. Det, han gør, ødelægger både vores og andre regeringers indsats. Det sætter vores nationale interesser og andre regeringers interesser på spil. Han er ikke nogen objektiv iagttagere af noget som helst. Han er en aktiv spiller.«(4)

Rent teknisk blev det forsøgt at spærre for WikiLeaks – der dagligt sendte dokumenter ud, ukommenterede og i den fulde ordlyd – idet servere blev koblet af, og adgangen til den centrale internetadresse wikileaks.org blev kappet.

Da dette ikke lykkedes, men tværtimod førte til en bølge af solidaritet, der gjorde WikiLeaks tilgængelig på knap 2000 andre internetsider, rettede man det næste slag mod økonomien. Onlinetjenesten Paypal, kreditkortene Visa og Mastercard såvel som den schweiziske Postbank Postcredit opsagde både kontiene og samarbejdet med Wikileaks.

USA trækker i trådene

I USA advarer universiteternes karriererådgivere de studerende imod at diskutere WikiLeaks over internettet, fordi det vil kunne skade deres faglige løbebane – og amerikanske politikere kræver, at Assange bliver forfulgt som terrorist, ja, nogle repræsentanter for det ekstreme højre kræver sågar dødsstraf.

Ifølge den venezuelansk-amerikanske advokat og publicist Eva Golinger forhandler de nordamerikanske myndigheder bag kulisserne med Stockholm om at få udleveret Assange, når han bliver sendt ud af Storbritannien.

Også den britiske gruppe »Kvinder mod voldtægt« formoder, at Washington står bag voldtægtssagen mod Assange.

»Der er en lang tradition for at udnytte voldtægt og seksuelle overgreb for at opnå politiske mål, der intet har med kvinders sikkerhed at gøre«, skriver Katrin Axelsson fra gruppen i Guardian. Hun finder det frem for alt mistænkeligt, at den britiske dommer [i første omgang] har afvist at løslade Assange mod kaution:

»Det er i forvejen rutine, at man efter en anklage for voldtægt, sætter folk på fri fod mod kaution. Vi har igennem to år støttet en kvinde, som blev udsat for vold i hjemmet og overgreb fra en mand, der tidligere var dømt for mordforsøg mod en ekspartner og hendes barn. Han blev sat på fri fod mod kaution, mens politiet undersøgte sagen.« Men hvorfor blev dette afvist overfor Assange, som ikke tidligere har været straffet, spørger Axelsson(5).

Eksilcubanske rænker

På denne baggrund har blandt andre den canadiske journalist Jean-Guy Allard set nærmere på den svenske retssag mod Assange og på de to formodede ofre. Allard kommer i en artikel i den cubanske avis Granma til følgende konklusion:

»Den, der står bag den ønskede sexskandale, der skulle miskreditere WikiLeaks stifteren, er en cubansk »medarbejder« ved CIA, som har forbindelser til Carlos Alberto Montaner, og som tidligere er blevet kendt for sine »anticastro«- aktiviteter.«

Den omtalte er Anna Ardin.

Ifølge flere medier blev den svenske statsborger født i Havanna, og sandsynligvis derfor betegner Allard hende som cubaner. Ardin afsluttede sit studium ved Uppsala Universitet i 2007 med en magisterkonferens om »Det cubanske flerpartisystem. Er det demokratiske alternativ virkelig demokratisk og et alternativ efter Castro-regimet?«

Og i de forgangne år har hun engageret sig i at styrte Cubas socialistiske regering. Således dyrkede hun kontakter med cubanske »socialdemokrater«, hvis »generalsekretær« Manuel Cuesta og »skolingsansvarlige« Dimas Castellano hun besøgte i Havanna i december 2004.

Da hun var vendt tilbage til Sverige, offentliggjorde hun to artikler om sine indtryk af Cuba, hvor hun blandt andet skrev: »Turisterne må ikke køre i de samme busser som cubanerne, men må derimod betale 20 dollar for turisttaxi, mens de lokale busser koster 40 cubanske centavo for den samme afstand.«(7)

Fantastisk opspind

Online-magasinet »Misceláneas de Cuba« overtog begejstret den svenske artikel og oversatte den til spansk. Magasinet bliver drevet af cubaneren Alexis Gainza Solenzal, der har boet i Sverige siden 1991, og hvem journalisten Jean-Guy Allard betegner som Anna Ardins »mentor«.

Gainza repræsenterer også »Den cubanske Liberale Union« i Skandinavien, en gruppe der bliver støttet af USA. Gruppens leder er Carlos Alberto Montaner, som er eftersøgt af de cubanske myndigheder for flere bombeattentater på biografer og forretninger i ø-staten. Han afviste dog ifølge den amerikanske propagandasender »Radio Martí« ethvert kendskab til eller kontakt med Anna Ardin. Han afviste også Allards artikel som »et fantastisk opspind«.

Men Allard havde på sin side ikke påstået, at Ardin og Montaner skulle kende hinanden personligt, men derimod peget på forbindelseslinjen via Gainza, som bekræftede sit bekendtskab med den kvindelige aktivist overfor den catalanske journalist Joan Antoni Guerrero. Gainza antydede også, at Anna Ardin havde udført opgaver for ham i Cuba:

»Det er korrekt, at jeg kender den unge svensker. Vores forbindelse har sit udspring i hendes interesse for menneskerettigheder og demokrati i Cuba.« Hun er »nogle gange« rejst til Cuba, hvor han forud for hendes rejse har informeret hende om tilstandene dér og om, hvem i Cuba hun skulle bakke op om(8)

Rygter om svig

I Bruxelles deltog Anna Ardin i stiftelsen af »Cuba – Europa i fremgang«, en gruppe, der giver sig ud for at være »progressiv« og for at støtte » det demokratiske venstre« på øen. De cubanske »socialdemokrater« havde i 2009 samlet flere forskellige små grupperinger til »Parti Kredsen af Progressive«(PARP).

Hos dem er man helst fri for at blive mindet om svenskeren. Den nuværende »partichef« Manuel Cuesta, som mødte Ardin i Havanna i 2004, beklagede overfor det antikommunistiske online-magasin »Diario de Cuba«, der bliver drevet fra Madrid, at Ardin havde forsøgt at knuse hans organisation ved at bringe »rygter« om økonomiske uregelmæssigheder til torvs:

»Efter at vi havde opnået et godt forhold til hende som repræsentant for Olof-Palme-gruppen, vendte alt sig pludseligt på hovedet, og hun gjorde sig til talerør for ubegrundede beskyldninger om en angivelig dårlig forvaltning af økonomien.« Det lykkedes hende »heldigvis« ikke at knuse gruppen, »men hun har anrettet en vis skade«.

Under CIAs vinger

PARP bliver kritiseret fra andre dele af den antikommunistiske Cuba-scene, fordi gruppen er fortalere for en »tredje vej« mellem »neoliberalisme og kommunisme«.

Således opfordrede PAPP i oktober 2010 EU til at ophæve det »fælles standpunkt« overfor Cuba, fordi det ikke havde ført til nogen forandringer på øen. Allerede i 2008 havde Cuesta krævet af EU, at man skulle »normalisere« forbindelserne til den cubanske regering.

Anna Ardin støttede i 2005 sådanne forslag. »De Forenede Stater støtter oppositionen i Cuba, men kun hvis den på sin side går ind for blokaden«, påstod hun i en af sine artikler, der blev trykt i Gotlands Tidningar i 2005 og senere overtaget af Gainzas »Misceláneas de Cuba«.

Gainza roser også i dag Ardin for at have udført et »godt stykke arbejde for de cubanske anliggender«. Frem for alt da hun brugte sin tid som praktikant i den svenske ambassade i Buenos Aires til afsæt for sine rejser til Cuba.

Denne foretagsomme aktivist er også en velset gæst hos det tyske »Internationale Selskab for Menneskerettigheder«(IGfM), en højreorienteret forening, hvis kerneaktivitet er kampagner mod angivelige krænkelse af menneskerettighederne i Cuba. Foreningen inviterede i maj 2006 Gainza til Berlin for at være referent ved en konference om »Menings- og pressefrihed for alle cubanere«.

Andre deltagere i konferencen var chefen for det tyske »Forbund af fordrevne«, Erika Steinbach, og Frank Calzón, chefen for »Center for et frit Cuba« i Miami – af Havanna betegnet som en »CIA-filial«.

Men denne gruppes »virksomhed« var dog så besynderlig, at Washingtons USAID [USA's agentur for international udvikling] i 2008 stoppede den økonomiske støtte, efter at have finansieret denne og andre grupper med 45 millioner dollar årligt (9). Trods det vedblev Calzón i de følgende år med at være en velkommen skribent på Gainzas hjemmeside »Misceláneas de Cuba«(10).

Junge Welt har ikke kunnet få kontakt til Anna Ardin selv, og hun har ikke reageret på skriftlige henvendelser om interview. Ifølge andre medier har hun forladt Sverige og opholder sig i Palæstina, hvilket hun skrev på sin internetblog 24. november. På Twitter kommenterede hun medieskriverierne om sin person med den korte notits: »CIA-agent, fnysende feminist, Islam-elsker, kristen fundamentalist og dødeligt forelsket i en mand – kan man være alt dette på en og samme tid?«

Artiklen har tidligere været bragt i det tyske dagblad Junge Welt og er oversat til dansk af Kirsten Maria Magelund

---

Ny politik Ny regering

ARBEJDEREN
RYESGADE 3F - 2200 KØBENHAVN N

Den borgerlige regering skal væltes for at stoppe den asociale nedskæringspolitik. Tiden er kommet til at styrke kampen. Tiden er kommet til at formulere krav og forventninger til en ny regering

Abonnér på Arbejderen - Brug avisen i kampen

Ring og bestil på 3535 1787
email: abonnement@arbejderen.dk
Besøg os på www.arbejderen.dk

Tilbud for nye læsere:

JA, jeg vil gerne prøve dagbladet Arbejderen

2 måneder for 225 kr

6 måneder for 550 kr

Navn: _____

Adresse: _____

Postnummer: _____

By: _____

Telefon: _____

E-Mail: _____